

จิ๋ว... เป็นจิ๋วไม่เก่งเด็ก เห็นอย่างงี้กลัวเสียแล้ว
ปรีชา ไม่เก่งแล้วจะทำยังไงละ... ก็... ก็เรารักเขานี้ เราอยากรักเขาเองใช่ไหมละ
จิ๋ว ก็ไม่ทำยังไง..... ก็ออกไป
ปรีชา พอ..... พอจิ๋ว พยายามทำท่าตอบใหม่ๆ เสียบ้างเถอะ * (หัวเราะ) (หัวเราะ)
(เสียงรถยนต์กึกกแตรเร่งหลายครั้ง ออกระยะไกล)
ปรีชา แหมจิ๋ว ไฉนไปดูสิ ใครมากกกิ่งเรียก ยุทธิตกับกานดาบ้าง.....
(เสียงบี๊เท้าเคาะออกไป แล้วกลับมาในระยะทาง)
จิ๋ว ไม่ใช่ละ คุณปกรณคะ แหมเข้ามาแล้ว (ตะโกน..... ยูด..... อยู่บนนั้นคะ
คุณกรณ พี่ปรีชาก็อยู่ ขึ้นมาสิคะ) (เสียงกรรณดา)... นาคาคันเขียวคะ ยังกะถูกใคร
เล่นะพละมานั้น
(เสียงวิ่งขึ้นบรรไดโครมครามอย่างรีบร้อน)
ปกรณ คุณปรีชารับ (กระพือกระพือ) คุณปรีชียูหรือเปล่า...
ปรีชา อยู่คะ แหมยังกับวิ่งหนีใครมา เขามาสิคะ
ปกรณ (เสียงบี๊เท้าวิ่งอ้อมเข้ามาแล้วตอบ)..... คุณปรีชีย...
จิ๋ว (หัวเราะ) เลยพูดไม่ออกกัน
ปกรณ คุณปรีชีย... เออ... สาธุ...
ปรีชา (ตกใจ) อะ... อะไร สาธุเป็นอะไรไปละ
ปกรณ เออ..... สาธุ... เออ..... นี่แหละถูกยิงใจที่
ปรีชีย ใจ... ยิงใจกันนี่..... สาธุเป็นอะไรไป... ทำไมคุณกรณไม่บอก
ปกรณ สาธุอยู่โรงพยาบาล หมอบอกไม่รอด
ปรีชีย (ร้องก๊ง) ค่าย ... เป็นอะไรคะ
ปกรณ เออ... เป็นไอ้โรคที่ผู้หญิงเขารังเกียจกันนั่นแหละครับ ขึ้นๆ ลงๆ นาคาขาวมาไม่ได้
สติเลอะเลือนหมดแล้วครับ..... อย่างช้า..... คงไม่เกิน 5 ชั่วโมงข้างหน้านี้
สาธุได้รับเชื่อน่าอย่างรุนแรงที่สุด
ปรีชีย (กึกก้องอย่างระงับความรู้สึกจนจะพูดนิ่งสักอีกใจแล้วพูดเบาๆ) ได้รับเชื่อน่าอย่างรุนแรง
ที่สุด... เชื่อโรคนี้จริง สาธุเป็นโรคนี้จริง.....
ปกรณ แหม..... แหมเสียใจด้วยที่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้กับฉันขึ้นแบบนี้ มันรวดเร็วจนเรา
ไม่อาจจะช่วยกันไว้ได้ทัน แหมเพิ่งรู้เมื่อเช้าที่ละครับ แหมได้พยายามช่วยไว้อย่างเต็มที่
เกิน แหมไม่ไหว ต้องพาไปโรงพยาบาล เพราะเครื่องใจเครื่องใจมันเคยพร้อมเพรียง
หมอบ ออย่าเสียใจกับคุณปรีชีย..... มันสายเกินไปเสียแล้ว ที่เราจะแก้ไขไว้ได้ทัน
แหมเป็นหมอ... แหมรู้ก็.....
ปรีชีย พู้งี้..... พู้งี้..... (ร้องไห้โอดก่นมา) พู้งี้.....
ปกรณ พู้งี้ไม่สำคัญ ไม่ป่ะไรสำคัญเลยกับคุณปรีชีย (ทอดระยะ) จิ๋ว....
จิ๋ว (เสียงสั่น) ซา
ปกรณ จิ๋วช่วยคุณปรีชียไว้ความ..... การจะให้ทันก่อนเจียนๆ คุณปรีชียครับ พยายามหัก
ใจเสียบ้าง คุณพ่อกับแม่ว่า ยังมีคนอีกคนหนึ่ง นี่เป็นมิตรที่ดีกับคุณเสมอ ผมรัก

ใจว่าคุณออกเสียใจไม่ได้ ถ้าจะร้องไห้ในคืนนี้ให้มากก็ร้องเสียเถิด หวังว่าพรุ่งนี้
คุณคงจะหยุดร้องไห้ แล้วหัวเราะได้....

ปรีชา (สะอื้น) โอ้ ธรรมดาละ ก็.... ก็ฉันไม่คิดเลย

ปกรณ เอาเถอะครับ วันนี้เราอย่าเพิ่งพูดเรื่องใดกันว่าจะเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้
เลย คุณไปนอนร้องไห้ให้พอใจเสียเถิด เหมจะกลับไปโรงพยาบาลก่อน... ยังไงก็
ขอให้เห็นนาฬิกาสุดท้ายของชีวิต

ปรีชา (ร้องไห้) ก็ฉันไปช่วยละ ก็ฉันอยากเห็นนาฬิกานั้นด้วย

ปกรณ (เสียงแข็ง) ไม่ได้ คุณจะไปไม่ได้เป็นอันขาด คุณจะเห็นเขาสิ้นใจด้วยโรคระยะ
สุดท้ายไม่ได้ คุณจะไม่มีความสุขตลอดชีวิต คุณจะทุกข์ใจไปจนตาย เชื่อผมเถอะ
คุณอย่าไปคิดว่า ตอนค่ำวันนี้ เหมจะมาหาคุณปรีชาอีก....

ปรีชา โอ้ ให้ฉันไปช่วยละละละ ก็ฉันอยากเห็นเขาเป็นครั้งสุดท้าย

ปกรณ ไม่ได้.... เชื่อผมสิ เหมไม่ได้หวังร้ายต่อคุณปรีชาเลยนี่นา เหมไปละ.... อย่าคิดว่า
ออกหน้าไว้.....

๘ ๐๒๒๓๐๖๖๖ (ตอนที่ ๘)

(เสียงฝีเท้า เสียงปรีชากร้องไห้ และเสียงดนตรีกระหึ่มขึ้น แล้วเสียงแนว
เขาลง เสียงฝีเท้าเดินกลับไปที่เดิมในท้องอย่างง่วงงุนแล้วหยุด)

ปรีชา (กระเส้า) ฉันทนไม่ได้.... โอ้ จี๊ว ฉันต้องไปโรงพยาบาล

จี๊ว ไม่ใช่ละ พี่ไปไม่ได้

ปรีชา (โกธ) ทำไม...?

จี๊ว ก็.... ก็คุณกรรตั้งไว้ไปไม่ได้ หนูไม่ยอมให้ไปหรอก

ปรีชา ฉันจะไป (เสียงฝีเท้ากระแทกโครม ๆ) ฉันทนไม่ได้

จี๊ว (วิ่งถลันเข้าขวางไว้) โอ้.... พี่ บอกว่าไปไม่ได้ ไปไม่ได้....

ปรีชา ปล่อยให้ไป (สะอื้น) นี่ใคร ๆ เป็นอะไรไปหมดคนละ บ้า.... บ้าเหลือเกิน
ทำไมจะไม่ให้ฉันไป ในเมื่อเขากำลังจะตาย ทำไมไม่ให้ฉันไปดูใจเขาน้าง
พรุ่งนี้เราก็จะแต่งงานกันแล้ว จี๊ว.... บอกว่าปล่อย ฉันอยากจะไปดูหน้าเขานัก
ว่าใจคนเสเพลจะเป็นยังไง โอ้....

จี๊ว ไปไม่ได้ละ อีกเดี๋ยวคุณกรรกลับมา ที่รอฟังข่าวดีกว่าอย่าไปเห็นเลย มันคงไม่น่าดู
หรอก สำหรับหน้าคนเสเพลอย่างนี้

ปรีชา (สะอื้น) งั้นจี๊วไปข้างนอก ที่อยากจะอยู่คนเดียว

จี๊ว อ้อ....

ปรีชา บอกให้ออกไป ฉันจะอยู่คนเดียว อยู่คนเดียวก็ไม่ได้ก็ออกหรือ ออกไปสิ....

จี๊ว แหม....

๘ ๑๒๐๕... ๑๒๐๕ (ตอนที่ ๙)

(เสียงฝีเท้าเดินออกไป มีเสียงดนตรีแนวเขาลงและปรีชาพูด)

ปรีชา สามี.... สามี ในที่สุดชีวิตก็จบลงด้วยตัวเอง ฉันเกือบไม่เชื่อเลย
ว่าคุณจะคงยืนหยัดด้วยเวลากระหน่ำและด้วยโรคเสเพลที่ชั่วถึงเพียงนี้
ฉันคิดว่าคุณเป็นคนดี ฉันถึงได้รักคุณ ฉันคิดว่าคุณเป็นสุภาพบุรุษคนแรก
ฉันจึงได้ตกลงใจยอมแต่งงานกับคุณในวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้ก็จะถึงวันของเราแล้ว

เห็นไหม... คุช นินทุคใส่บาตรของฉัน มีม่วงอันขลิบขนนก ดูมอกว่าลูกชอย
สีนี้ ฉันถึงได้เลือกแทนที่จะเลือกสีเหลืองนวลอย่างที่คุณชอบ ฉันพยายามทำตามใจคุณเสมอ
เอาไว้หมดแล้วไปเิด ฉันก็กลัวว่ารู้งี้ ฉันจะไม่สวยสมเป็นเจ้าสาวของคุณ นินทุครู้ว่า
ฉันกำลังจะตองมันอยู่อีกสักครั้งที่นี่ให้เดียว สีของนินขาวบริสุทธิ์ สมแก่เจ้าสาวของคุณ
แล้ว แต่คุณไม่คิดเลย... ไม่คิดสักนิดว่าคุณจะต้องตอบแทนเจ้าสาวบริสุทธิ์ของคุณอย่างไร

ปรีชา (เสียงกระซิบหรือสั่น) จ้าว....คุณภรรยาใช่ไหม

จิ๋ว (ตะโกนตอบ) ไม่ใช่ละ บุหรี่ที่ฉันกินเอาออกไม่ว่ากับบุหรืงาม

ปริษา (กระเทียมเข้าตัวกร่องโตโต) เอาไป.....เอาไป อย่าเอามาให้เห็นนะ เอาไป
ให้มัน....ฉันไม่ต้องการแล้ว จิว บอกอย่าให้ใครเข้ามาในห้องนี้นะ ฉันจะอยู่คนเดียว
เดี๋ยว ๕ ๒๖๖ - - ๒๖๖ (๒๖๖ ๗๑)

(เสียงฟ้าคำราม แล้วมีเสียงดนตรีแนวขึ้นขณะปรีชาพูด)

ปริยา อีกร 2-3 ชั่วโมงข้างหน้า คุณก็คงจะสิ้นใจ....ผมทรมานใจครั้งสุดท้ายแล้วนอน
สงบนิ่ง ผมทรมานกว่าที่นาถุขยามจนจำไม่ได้ สติสดับก็เพื่อเจอไม่เป็นผู้เป็นคน
เจอ....คุณกำลังจะตาย แล้วก็ตาย ร่างของคุณคงแข็งเป็นหิน นัยตาโศกและ
ซีก.....แขนคุณ เข่าคุณ ทั้งร่างกายของคุณคงเหมือนคนทรากระไรสักอย่างหนึ่ง
พรินท ต่อจากนั้น เขาก็จะเอาน้ำมาล้างหน้าจนแห้งเปรี๊ยะ แล้วกราดังข คุณจะได้เห็น
โลกประหลาดที่คุณไม่เคยเจอไป.....สาธุศ เขาจะยกคุณเข้าไปวางไว้ในโรงดีเพื่อเฝ
แลบ ๆ แล้วยกฝาโลงขึ้นเปิด....ปิดสนิท ศาสนนัปเขรจะหยิบตะปูขึ้นไปวางและ
ยกถันขึ้นกระพ๋ากลงไป.....กระพ๋ากมันลงไป.....

(เสียงก้องน้ำตกอยู่ในระยะไกลเป็นจังหวะ พร้อมกับเสียงตุ๊กกันจิ้งจอกเป็น
ท้าย)

[illegible]

(ดนตรีประกอบฉาก) & Phedre (1203-...) ต่อ
24/1/1975

๒๖
 ๒๗
 ๒๘
 ๒๙
 ๓๐
 ๓๑
 ๓๒
 ๓๓
 ๓๔
 ๓๕
 ๓๖
 ๓๗
 ๓๘
 ๓๙
 ๔๐
 ๔๑
 ๔๒
 ๔๓
 ๔๔
 ๔๕
 ๔๖
 ๔๗
 ๔๘
 ๔๙
 ๕๐
 ๕๑
 ๕๒
 ๕๓
 ๕๔
 ๕๕
 ๕๖
 ๕๗
 ๕๘
 ๕๙
 ๖๐
 ๖๑
 ๖๒
 ๖๓
 ๖๔
 ๖๕
 ๖๖
 ๖๗
 ๖๘
 ๖๙
 ๗๐
 ๗๑
 ๗๒
 ๗๓
 ๗๔
 ๗๕
 ๗๖
 ๗๗
 ๗๘
 ๗๙
 ๘๐
 ๘๑
 ๘๒
 ๘๓
 ๘๔
 ๘๕
 ๘๖
 ๘๗
 ๘๘
 ๘๙
 ๙๐
 ๙๑
 ๙๒
 ๙๓
 ๙๔
 ๙๕
 ๙๖
 ๙๗
 ๙๘
 ๙๙
 ๑๐๐

บ๊วย (หัวเราะเบา ๆ) ออโห้... เหนื่อย

ปกครอง อำนาจ แฉกไสว แฉกไสวขึ้น ปีกกับเมือตอนเหนือบริเวณเจ้าบงใหม่ ๓๐๐๐

— 5 —

มีอาบพลบแล้ว *

[illegible][illegible]

ประวัติ
 ๑. พอดีเกิด: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
ครอบครัว
 (พ่อ: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖) ~~๑๖/๑๒/๒๕๒๖~~ ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๒. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๓. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๔. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๕. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๖. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๗. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๘. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๙. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...
 ๑๐. เรียน: ๑๖/๑๒/๒๕๒๖...

ปรีชา คือนั่นถ้าไม่ให้ผมบอกใครก็คงแย่

ปกรณ อ้อ... ผมอื่นก็คงเหมือนกันนั่นแหละ ผมบอกในจะบอกให้คนอื่น (หัวเราะ)

ปรีชา แต่คุณบอกว่าคุณกรอกเอาใจใส่ที่สุดนี่ละ ผมคนอื่นก็คงไม่เป็นอย่างนี้

ปกรณ (หัวเราะ) เพราะผมอื่น.... เรายัง.... ไม่หวังอย่างที่คุณหวัง อาจจะไม่ได้เอาใจใส่ อย่างที่ผมเอาใจใส่ ตลอดเวลาคุณปรียาน่าคิดว่าผมไม่เคยเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของผม

ปรีชา แหม (หัวเราะ) บังทวงอีกหรือละ ก็ว่าลืมเสียแล้วอีก หวังรวมไปกับๆ คุณด้วยหรือเปล่า

ปกรณ เรื่องของคุณไม่มี เพราะเป็นความสมัครใจของผมจะทำงานนั้น (หัวเราะ) ที่จริงนั้นะ เพราะถึงเวลาแล้ว คุณรีบคุยกับผมไว้ง่ายใจ เมื่อก่อนจะคิดสินใจ เอ้อ คัดสินใจแต่งงานกับสาทิสนะ ผมยังบอกคุณปรียานะว่าผมไม่ได้เสียใจเลยในการที่คุณปรียาเลือกเอาสาทิศ เพราะในระหว่างผมกับสาทิศเราเป็นเพื่อนรักกันมานานแล้วเสียสละให้กันและกันได้ แต่ถ้าคนที่คุณปรียาเลือกเป็นคนอื่นนอกจากเราทั้งสองผมจะเสียใจมาก

ปรีชา แล้วคิดกันตอนยังหนุ่ม

ปกรณ ลืมแล้วไซ้ไหม

ปรีชา ไม่ลืมละ แต่อาจจะหาความทรงจำคุณกรอกอีกสักหน่อย

ปกรณ ตอบผมว่ายังงั้นไซ้ไหมว่า ถ้าไม่เสียใจผมก็เป็นฝ่ายชนะ ไม่มีคนที่มารวมอยู่ในความหมายของคุณเลย แล้วผมยังเชื่อว่า โอ้เจ้าสาทิสนะ เกิดมาสาทิศรับทำลายความหวังของผมเท่านั้นเอง แหม

ปรีชา ฉานจริง ๆ ละละ ค่ะผมว่าคุณกรอกเสียใจบ้างไหม ทั้ง ๆ ที่สาทิศเป็นเพื่อนรักของคุณ

ปกรณ มีหรือไม่เสียใจ แล้วน้อยหรือมากเท่านั้นแหละ (หัวเราะ) คราวนี้คุณปรียาจะไม่ปฏิเสธผมก็คิด เพราะไม่มีใครคิดแล้ว ผมจะได้ พบชัยชนะเสียบ้าง คุณไม่สงสารหรือ ถ้าหากจะให้ผมไปจากตลอดชีวิต

ปรีชา อ้อ.... อ้อ คราวนี้ คราวนี้คิดว่าคุณกรอกจะไม่เป็นแต่อีกหรือละ แต่.... คุณกรอกของรอไปสักสักหน่อยนะละ อย่างน้อยที่สุดก็ให้ผมชนะนี้ไปเสียก่อน

ปกรณ คุณยังลืมสาทิศไม่ได้หรือหรือนี่

ปรีชา มัน..... มันชอบกลละ ผมไม่ถูกกรอก

ปกรณ (เสียงขมขื่น) ผม..... ผมก็ยังไม่ใช่คนชนะที่เสียใจไซ้ไหม ?

ปรีชา (เสียงสั้น) โอ... คุณกรอก ก็มันไม่จริงที่คุณกรอกว่ายังงั้น

ปกรณ อย่างที่ถามผมกับเธอ คุณกรอก คุณน่าจะลืมสาทิศได้แล้ว ถ้าหากว่าเขาได้จากคุณไปด้วยความเสียใจของเธอนั่น ถ้าเขาจากไปก็ อย่างที่ไม่สามารถจะหึงหึงได้ ผมเห็นใจคุณถ้าจะคิดถึงเสียใจผมในอาจจะลืมเขาไปจนตลอดชีวิต ผมไม่คิดแล้ว สาทิศจะมีความประหลาดใจไหม คุณน่าจะลืมเขาได้แล้ว คุณปรียาอย่าเถลไถลไป..... ก็ผมคิดว่าผมไม่เคยเป็นผู้ชนะตามเคย ไม่เคยได้ชัยชนะเลยในชีวิต

๘ ต.ว.ร.ก.ป. (16 ^{๖๖} ~~๖๖~~ ๖๖) ๖๖ ๖๖ ๖๖

(คนตรีกระหม่อมแล้วแนวเขา)

← (เสียงเพลงฉ่อย ร. ๕) เสียงแก้วเหล้า เสียงหัวเราะเฮฮาทั้งชายและหญิง พอเพลงจบ
 ขยับปรัมปรีคราวไทย มีเสียงคนเมาสอกลแทรกมาด้วย)

เล็ก ขอโทษครับ ปกติ จะอยู่ด้วยกันด้วยความสุข ถัดไปพยายามทำกร ของมด.....

เขยไ้กร.....ไซโย...โย

๓
อุก ๒ ๑ ๔ ๕

เอาไชโย ไชโยแล้วทองกับพระน้อยชะระ

เลือก.....วิธีใดในการกำจัดขยะมูลฝอย.....

ปกครอง (ออกแอ) ตกงักมเสี้ยนมอย เพื่อเป็นพระลัคนาวันสุดท้ายใจละวะ ความเป็นโสดของจัน
กำลังจะสมบัตินั้นแล้วนี้แก

เลือก เลี้ยงดูหรือ (หัวเราะ)

ปกรณ เลี้ยงกายจะแดงทำไม มีนตามนาคบระมัด แสงงานเลี้ยงกายมีหรือจะ

เล็ก กรณ จิมให้ใบโพธิ์ประมาณะไว้ ประเคี้ยวเจ้าสาวของแกเขาจะระอา อะไรวินแรก
แทนที่จะพบแก้วความอุดมสมบูรณ์กลับโกลนเหล้าฟุ้ง เห็นคอแกอนงค์กักเสียวแล้ว มันจะ
มากไปสักหน่อย

ปรกณ น้า... ไม่มากหรอก ฉันขออุ้มจากเขาแล้ว แก่ไม่ตองพ่วงหรอก เขาเข้าใจกับผมนะ

เกษ แล้วก็ปล่อยให้เจ้าสาวเขาเหวี่ยงอยู่ทางโน้น ไม่เห็นไปเคาะอกเขาใจเขาม้าง นี่มันบ้าน
ของเขอนะจะ ไม่ใช่แดงที่บ้านเขา แรกก็ฉวนแฉวนเราทั้งนั้น เขาก็ไม่รู้จึกกับใคร
ควาย

ปรณ เอาน่า....ไม่เป็นไร คิมคิดว่า เอา คิม ลากอนความเย็นไสคคิม.....(เสียงแก้ว
เหล้ากระทบดังกรึก) ไบน.....ขอเพลงอีกสักเพลงเถอะนะ ~~~~~~~~~

มันคอยชมชื่นใจทยอย

[Handwritten signature]

~~SECRET~~

(ดนตรีขึ้นบรรเลงเพลงรัก ประกอบเป็นเพลงสนทนากัน พอจบมีเสียงปรบมือ)

๓ ๒ ๕ ๔ ๕
อุก อ่าว หมอบเดี่ยวแล้ว หมอกรหมอบเดี่ยวแล้ว.....

เล็ก โดย.....อะไรเราบาวบูบแถวหรือ

ชูด บังใจยังงั้นละ เจาขาวทำไมเมากจนแซกโดนทว่า คุณปรีชกรับ คุณปรีช หมอกรณ
 หมายเสียแล้ว

ပြည်သူ့ စာရင်းစနစ်

เล็ก ทยอยกรรตบไปแล้ว ถ้าจะรีบมากไปหน่อย.....

ปริษา ไบเป็นโรคะ โครกรณนาชวยพุงไปตอนหนอยชั้ละ

เกน โธ บอกแล้วว่าไม่ควรจะกินมาก

เด็ก ยังง ๑ ดูประวัติกำหนดว่าหมั้นให้บุตรหมั้นด้วยกันหรือ อายหมั้นสำคัญนัก

ปกรณ
สาทิศ

ปริย ปริย นี่ฉันเป็นอะไรไป
อะ.....อะ.....

เรื่อง รักภ: ดนตรีหยด

(เสียงนี้เข้าเขลยด้อออกมา)

สาทิศ

อะ อะ เห็นไหม เห็นไหม ปริยที่รัก นั้นแหละเชื้อโรคปลักหนโรคเสเพลอะไรที่ว่า
นะ ทั้งลอคที่เดียว ฉันเองถูกหมอปกรณเร่งความตายด้วยวิธีเช่นนี้ เขาโกหกฉันสนิทว่า
เป็นยารักษาประสาทบ้า ๆ อะไรที่ฉันควรจะนึกก่อนแต่งตน ฉันตายด้วยวิธีนี้ปริยที่รัก เธอ
ได้แก้แค้นให้ฉันแล้ว ชอบใจเธอมาก

ปริยา

(พูดให้ ร้องไห้สุดเสียง) ฉันเห็นคุณแล้ว สาทิศ คุณพระ นี่ฉันได้มาปกรณแล้วหรือ
นี่ ฉันได้มาเธอแล้วหรือ โอ๊ย...อุปาทาน...อุปาทาน นี่ฉันอุปาทานไปเองหรือนี่
อุปาทาน....ช่วยด้วย....ฯ & ดนตรีรักถอนใจ (เมท. 11 ล้อดอง)
(ดนตรีกระหึ่มขึ้น และภายในเสียงดนตรีนั้นมีเสียงปกรณร้องออกมาว่า)

ปกรณ

ปริย ฉันปวดแขนเหลือเกิน และปวดหัวใจกาย ฉันเป็นอะไรไปนี่ โอ๊ย.....
ปวดเหลือเกิน....ปวด.....

ดนตรีกระหึ่ม เฟดเอาต์ เลอ
.....

(ปร. เมท. ๑๔๓)

~~.....~~

1/105 1/105

- ① ~~.....~~ 5105 1/105 1/105
- ② ~~.....~~ 5105 1/105 1/105
- ③ ~~.....~~ 1/105 1/105 1/105
- ④ ~~.....~~ 1/105 1/105 1/105
- ⑤ ~~.....~~ 1/105 1/105 1/105
- ⑥ ~~.....~~ 1/105 1/105 1/105

& 1/105 1/105